

Rörelsen: den andra platsen

John Ajvide Lindqvist

Download now

Read Online ➞

Rörelsen: den andra platsen

John Ajvide Lindqvist

Rörelsen: den andra platsen John Ajvide Lindqvist

I SEPTEMBER 1985 flyttar John Lindqvist in i ett trångt och mörkt gårdshus på Luntmakargatan i Stockholm, vägg i vägg med Brunkebergstunneln. Han vill skapa sig en karriär som restaurangtrollkarl. Några veckor senare blir han tagen för stöld på Åhléns och tillbringar en natt i häkte. Under natten inträffar en rörelse av svårtolkad karaktär och när han återvänder till sitt hus dagen efter har något hänt. Fåglar faller från himlen och hans grannar betar sig underligt.

Snart upptäcker han att det finns något i det låsta duschrummet längst inne i tvättstugan, något som kan låta oss färdas till den andra platsen och besanna våra drömmar. Det kostar bara lite lite blod. När John så småningom börjar delta i verksamheten dras han ner i en ström av magi, våld och gemenskap som mynnar ut i mordet på Olof Palme.

Rörelsen den andra platsen är en prequel till John Ajvide Lindqvists förra roman Himmelstrand. Det är en berättelse om vår strävan efter sanning och samhörighet och priset vi är villiga att betala, om Stockholm i mitten av 80-talet, trolleri och socialdemokrati. Den är den andra delen i trilogin »Platserna« som kommer att avslutas med X den sista platsen.

Rörelsen: den andra platsen Details

Date : Published September 2015 by Ordfront förlag

ISBN :

Author : John Ajvide Lindqvist

Format : Hardcover 273 pages

Genre : Horror, European Literature, Swedish Literature, Fiction, Fantasy, Cultural, Sweden, Mystery

 [Download Rörelsen: den andra platsen ...pdf](#)

 [Read Online Rörelsen: den andra platsen ...pdf](#)

Download and Read Free Online Rörelsen: den andra platsen John Ajvide Lindqvist

From Reader Review Rörelsen: den andra platsen for online ebook

Zeth Alsberg says

Läste Himmelstrand för något år sen och var förkrossad när den var slut, visste inte att det var del i en triologi. Trodde först att detta var typ en vanlig biografi, trots att den stod på skräckhyllan, men tänkte att det fick duga. ÄLSKADE DEN. Våldigt intressant grepp att berätta skräck på, gav en stark känsla av verklighet. Sen är det alltid kul med beskrivelser av Stockholm som jag har så bra koll på för då kan man lätt föreställa sig alla platserna, är så sugen på att utforska den där tunneln mellan norrmalm och östermalm nästa gång jag besöker den kungliga hufvudstaden.

Mircalla64 says

I'altro Lindqvist

John Lindqvist nel 1985 si trasferisce da Blackberg a Stoccolma coltivando il sogno di diventare un mago, nel mentre che si prepara alla competizione che di lì a poco si terrà a Copenaghen, però si fa prendere la mano dalle cattive abitudini e viene arrestato per aver rubato in un negozio, al ritorno a casa si accorge che qualcosa nel condominio è cambiato e poco dopo scopre quello che chiamerà "l'altro posto" un luogo in cui essere un altro da se, quasi la sua ombra, la parte in cui vince la versione peggiore di lui...

fantasiosa autobiografia che culmina con il momento più traumatico della storia recente della Svezia: l'omicidio del Primo Ministro Olaf Palme, cui Lindqvist cerca di dare un senso inventandone un significato simbolico

dopo il successo della trilogia del Primo Ministro di Leif G. W. Persson, che in realtà mantiene un approccio realistico anche se fantapolitico alla faccenda, Lindqvist sceglie per il suo tentativo di decodifica un tono volutamente surreale, con ricordi di infanzia mescolati a fantasie dark, il tutto avvolto da un tono di tristezza per la fine del sogno comunitario della sua generazione, non male, certo è scritto bene e incuriosisce, ma il tutto ha un tocco troppo personale perchè se ne possa ricavare un vero senso di condivisione per quella che alla fine è una crisi identitaria sociale su scala nazionale

Jan Koster says

Vond het tegenvallen, mijn recensie op Hebban <https://www.hebban.nl/recensies/jan-k...>

Text Publishing says

'Lindqvist manages a near-perfect blend of moving and macabre.'

BookMooch

'[A] tale of a strange evil force.'

Age

'A bizarre read, seriously inventive and wildly different.'

Weekend West

Linda says

John Ajvide Lindqvist plays with different ways of writing. He assimilates different dimensions in time and space. In the book, he makes himself the main character, as a young man living in Stockholm and working as a magician. Something is going on in the laundry room in the house where John rents an apartment, and he notices that his neighbors spend much time there, and begin to look exhausted and gloomy.

The characters are mostly outsiders, broken in different ways, and searching meaning in their lives. As most people, they sometimes want to flee from the pain in their lives. John Ajvide Lindqvist creates a supernatural concept, like a safety valve, for the characters, which is interesting and special. However, the disturbing parts made me really sick. The author tries to show a connection between the beautiful and the appalling. The ending is an interesting concept, but didn't really work for me. I think some parts of the book, including the ending, feels far-fetched, even for a book with supernatural elements.

The book is strange and rather uneven. Sometimes it is an ordinary novel, but, then something happens and it turns into a real horror story. Then, there is a long explanation of John's work as a magician, or when he meets a woman. It is definitely not an out-right horror novel. The other parts serve to build up the characters and make them believable, which benefits the book.

The author is really good at portraying characters, and when they are vulnerable it really hurts, as the memories of the little boy. The mixture of the horrible and the vulnerable makes John Ajvide Lindqvist a good author. He resembles Stephen King in many ways. However, it is not a book for everyone, certainly not if you don't like the macabre and bizarre.

Britt-Marie Kullin says

Betyg: 5 av 5.

Oj! Vilken bok! Helt klart en av John Ajvide Lindqvists bästa, tycker jag. Jag känner mig helt tom nu, när jag har läst ut den. Känner en saknad efter att läsa boken, och längtar redan till den tredje och avslutande boken i den planerade trilogin. Trodde att den skulle komma om cirka ett år, men tydligen så är den inte planerad förrän om två år, tyvärr.

Jag har alltid älskat John Ajvides böcker, ända sedan jag läste hans första bok, "Låt den rätte komma in", som kom ut 2004. Visst älskar jag skräcken och det övernaturliga i hans böcker. Men det är ändå inte det som är det viktigaste och det bästa i hans böcker, tycker jag. Utan det är porträtteringarna av människorna och beskrivningarna av relationerna. Precis som i böckerna av en annan av mina favoritförfattare, Stephen King.

Det är mycket skräck i den här boken, och mycket övernaturlighet. Och det är även en hel del blod, död, och makabra scener. Så man ska definitivt inte vara alltför känslig och kräsmagad om man ska läsa boken.

Men det handlar också om kärlek, vänskap, utanförskap, mobbning, och samhörighet.

Boken utspelar sig i slutet av 1985 och början av 1986, och är ett oerhört fint tidsdokument över Stockholm vid den tiden.

Boken är ju också delvis självbiografisk, och jag tycker att John mycket skickligt har vävt in sina egna upplevelser och erfarenheter med dom påhittade delarna i boken. Jag lyssnade på en författarintervju med honom på Bokmässan i Göteborg, när han pratade om det självbiografiska i boken.

Och författaren ger ju också sin bild av hur mordet på Olof Palme gick till, och vem/vilka/vad som är mördaren.

”Rörelsen: Den andra platsen” är en fristående fortsättning på boken ”Himmelstrand: Den första platsen”. Men boken är en prequel och utspelar sig alltså före den förra boken. Visst är det väl alltid bäst att läsa alla böcker i en serie, men jag tror att den här boken helt klart också kan läsas helt fristående.

Jag älskade ”Himmelstrand”, och här är en länk till min recension av den. I det blogginlägget så finns det också länkar till mina tidigare bokrecensioner av John Ajvides böcker.

Självklart rekommenderar jag den här boken. Helt klart en av årets bästa, enligt mig. Fanns det ett högre betyg än fem av fem, så skulle den få det.

Och boken är ju verkligen så mycket mer än ”bara” en skräckhistoria. Det är en bok om en pojkes svåra uppväxt. Det är en bok om en ung mans väg till att bli vuxen. Den är en bok om Stockholm. Det är en bok om mitten av åttiotalet. Det är en bok om författarens barndom, ungdom, och en bit in i hans vuxenliv. Det är en bok om Palmemordet. Det är en bok om några människors sökande efter mening i livet. Ja, det är verkligen en bok som innehåller hur mycket som helst! Läs den!

Tamara Geraeds says

Het klonk zo leuk, zo interessant. Maar net als bij Laat de ware binnenkomen blijft het hangen bij een belofte. Een leuk, interessant gegeven, dat nooit echt op gang komt. Elke keer als je denkt 'nu komt het!' dan volgt er een heel kort interessant stukje, waarna het weer langdradig en saai wordt. Ik vind het onbegrijpelijk dat iemand die een van de beste boeken ooit heeft geschreven (Wolfskinderen) met zulke saaie boeken komt. Echt een teleurstelling. Dit was mijn laatste boek van hem.

Marieinsweden says

1980-talets Stockholm, Depeche Mode, Jan Sparring, Brunkebergstunneln och mordet på Olof Palme. Och så slajm i ett badkar.

7thTrooper says

Inte alls vad jag hade förväntat mig, minst sagt. Inte skräck - trots en specifik scen - utan istället mer en slags självbiografi med inslag av urban fantasy. Men den var bra, förmodligen gillade jag den bättre än "Himmelstrand" även om premissen i den föregående var långt mer intressant än den här. "Rörelsen" resonerade mycket kraftigare, helt enkelt. Förmodligen för att den hade ett starkare tema som sköttes riktigt bra och att karaktärgalleriet var mindre. Skall boken sammanfattas med ett ord är det Gemenskap, och vad bristen av detsamma kan göra med en människa eller vad som händer när gemenskapen börjar bli någonting giftigt. I vilket fall var det en bra bok som jag slukade på två dagar. Hade önskat mer av just skräckelement, däremot.

Hade även hoppats på lite mer förklaring till vad som hände i boken innan, men det var bara att glömma. Man blir inte mycket klokare här. Utom att ringen de hittar i "Himmelstrand" tillhörde en av karaktärerna i denna bok. Mer får man inte, egentligen. Bara mer frågor. Men det skall bli spännande att läsa nästa del, minst sagt.

Kristina Chalmain says

Jag har rätt blandade känslor inför det här boken. Lindqvist skriver utmärkt bra, läsaren dras in i berättelsen om den unge John Lindqvist, som kanske är författaren själv? Han lever ensam i Stockholm och drömmer om en karriär som trollkonstnär. Det börjar dock hända mystiska saker i huset där han bor - mystiska händelser som kulminerar i Palme-mordet! Skildringarna om den ensamme Johns liv är behållningen, och boken är fylld med lysande formuleringar och iakttagelser (se nedan!)

Men de övernaturliga är rätt fåniga, anser jag, och i slutet försöker Lindqvist tydligen få ihop en slags metaforisk bild av Palmes mördare (det är vi alla?) men det känns som bäst irriterande, som värst lite äckligt.

Det är första boken jag läser av Lindqvist, och jag är som sagt kluven - jag gillar hur han skriver, men inte vad han skriver om. Och det finns ju så mycket annat bra att läsa här i världen...

PS. Då jag inte kunde motstå att notera alla roliga formuleringar och lyckade iakttagelser, gjorde jag förstås en lista - är man språknörd så är man... (Sidnumreringen efter Ordfronts hardcover-upplaga). Varsågod, mycket nöje!

s.19: Om att skriva:

"jag [blev] liggande vaken länge och funderade på hur jag skulle fortsätta berättelsen. Det var första gången jag kom i kontakt med skrivandets plåga och fröjd och jag bestämde mig för att det ändå låg mest gott i det. Genom att berätta historien så förlorade den sitt hotande, formlösa tillstånd och blev till något jag kunde vrida och vända på, betrakta ur olika vinklar som om den var något som gick att hantera."

s. 21: mer om att skriva:

"jag [la] upp blocket på bordet och läste igenom vad jag skrivit under natten. Det var häpnadsväckande hur det obehagliga förloppet förlorade sin udd när det var skrivet som en berättelse. Var det därför författare höll på?"

s. 23: Om livsval:

"Varför blir man den man blir? Det enkla svaret är att man är summan av de val och handlingar som man har utfört. Men varför har man gjort just de valen, utfört just de handlingarna? Man får söka sig allt längre bakåt, likt ett barn som upprepar 'Varför det?' tills man hamnar på BB och vad som hände där. / Men även om man skulle få en beskrivning minut för minut av ens första levnadsdagar så skulle man ändå inte kunna härleda alla sina beslut från den beskrivningen. Det finns osäkerhetsmoment, det finns språng, och kanske är det just sprången som skapar oss, när vi träder utanför oss själva och agerar utan hänsyn till tidigare erfarenheter."

s. 32-33: Livet som en buffé:

"Transcendens. Hela mitt liv har jag strävat efter det på olika sätt. Jag är inte tillräckligt skolad i filosofi för att förstå vad Kant, Kierkegaard eller de Beauvoir lägger in i begreppen, men jag vet vad det betyder för mig. Jag tror att de flesta människor strävar efter transcendens, vare sig de kallar det så eller inte. / Världen och vår tillvaro är å ena sidan underbar och ett mirakel. Å andra sidan en förolämpning. Som att bli lovad en buffé och bara få ett par kalla potatisar."

s. 36: Kiss/bajs/erkännande:

"Pojken nickade så gott han kunde med hakan låst i polisens hand. Han hade aldrig varit så rädd i hela sitt live och det var nära att något rann ur honom. Kiss, bajs eller ett erkännande."

s. 39: Att vara ung:

"Jag var ung. Jag sökte efter de stora, känslomässiga rörelserna, fäste mig inte vid petitesser som små lappar. Jag var genomsådande och lättlurad på samma gång."

s. 80: Om ensamhet och mening:

"Ensamhet har en tendens att göra människan till teckentolkare. Man ser spår och symmetrier, läser in betydelser i meningslösa överensstämmelser. ... Man söker mening i det man har för ögonen."

s. 84: Om lögner:

"Mannen spärrade upp ögonen och skakade på huvudet i en gest så uppenbart falsk att nålen på en lögn-detektor skulle slagit i botten. Små lögner går att lirka med, men stora är knutar så hårt åtdragna att det krävs yxa för att lösa upp dem. Jag drog fram yxan och gick rakt på sak: 'Vad gör ni här egentligen?'"

s. 85: Om trolleri:

"Jag älskade att trollda. Ögonblicket av förundran när åskådarens verklighetsuppfattning ifrågasätts, grejen som nyss var *här* har på ett omöjligt sätt hamnat *där*, De dyrbara sekunderna innan han eller hon frågar sig: 'Och hur gjorde han det där då?', sekunderna då magi faktiskt finns."

s. 109: Om Kalle Anka:

"Som barn har man likt Kalle Anka förmågan att växla från sorg till glädje till ilska under loppet av en minut. *Kvack, spott, fräs, tjoho!* Känslösvängarna blir svagare ju äldre man blir eftersom processen har mer att hålla reda på och arbetar långsammare. Intrycken tuggas och bearbetas tills de resulterar i en mer avvägd reaktion. Ju äldre man blir, desto mindre liknar man Kalle Anka."

s. 111: En bra övning?

"Jag ... behövde ladda om batterierna. Torka tavlan ren och ladda om för att kunna möta nästa publik som något nytt och spännande. Jag lutade mig tillbaka och blundade, tillämpade samma metod som när jag hade huvudvärk. Ge värken en form, en färg och en placering och sedan tänka sig ett hål i skallen ovanför värken. Därefter långsamt tippa huvudet och låta värken rinna ut genom det hålet. Så gjorde jag nu, fast istället för värk så var det ljud och intryck jag höllde ut."

s. 111: Om kåta ynglingar:

"Måhända kan det tyckas att längtan efter kärlek och sex är märkligt frånvarande i denna berättelse om en ung man. Naturligtvis drogs jag med en sådan längtan, jag vill bara inte skildra den. Litteraturen svämmas över av kåta och vilsna ynglingar, förödande ointressanta, och jag tror mig inte kapabel att göra något annorlunda. Eller så är jag bara pryd."

s. 123: Om förtvivlan:

"Det skulle dröja ännu ett par veckor innan jag beslutade mig för att ta mig loss. Nej, fel. Som så många andra viktiga steg togs det utan min medverkan. Det *beslutades* att jag skulle ta mig loss och beslutet vidarebefordrades till mig medelst förtvivlan."

s. 125: Om tankeflöde:

"jag [låg] i sängen och tittade på busken. Dess trassliga, taggiga grenar med blad och enstaka blommor bolmade ut från byrån likt ett sinnesförvirrat tankeflöde fastfruset i ögonblicket."

s. 129: Igenkänning!

"När jag klev av vid Hötorget ... tog [jag] rulltrapporna till centralhallen där jag i vanlig ordning drabbades av en stunds desorientering innan jag hittade utgången mot Kungsgatan." (Jag har bott i Stockholm hela livet och detta händer mig alltid fortfarande! :)

s. 134: bindgalna har inte julpynt"

s.134: äldres doft

s. 137: "jag trodde att jag skulle få en belöning. ... Inte någon sak, inte något i himlen, inte något som går att ta på. Men en tillfredsställelse. Att vid någon punkt i livet kunna känna: Jag har gjort allt jag kan och jag är där jag ska vara."

s. 154: en typiskt svensk julafton?

s. 163: Känn dig själv? EN FAVORIT!! =====

"*Känn dig själv* har ekat som den tänkande människans stridsrop från antikens Grekland till Freud och så vidare. Det är lika ouppnåeligt som devisen *lyssna till ditt hjärta*. Hjärtat är en muskel med ett pumpjobb att utföra. Det säger inget. Lyssnandet efter dess råd kan bara ske metaforiskt. / Samma sak med självkännedom. Lika litet som hjärtat kan prata är en människa förmögen att känna sig själv. Man kan på sin höjd säga att man har vissa begåvningar eller talanger, vissa svagheter och nojor. Det innebär inte att man känner sig själv eller vet vem man är, inte mer än vad som kan uttryckas i en kontaktannons. Dessutom har man en tendens att ljuga, även inför sig själv."

=====

s. 182: Om att skriva påverkad:

"Litteratur skriven under narkotikapåverkan är oftast överspänd, flummig och rent ut sagt dålig, oavsett vad författaren själv anser om saken."

s. 188: Ingen Stockholmsskildrare:

"Jag gick i många timmar och här kunde kanske en beskrivning av huvudstaden i vinterskrud vara på sin plats, men jag kommer aldrig att bli någon Stockholmsskildrare. Är inte tillräckligt intresserad av hus, ljus och stämningar. Läger sällan märke till dem."

s. 196: Människan är skiktad

s. 204: Svansen

"Innan jag fortsätter vill jag avdramatisera räden på Ångpanneföreningen, så den inte släpar som en svans av hur gick det sen genom resten av skeendet."

s. 212: Om människans isolering:

"Det är svårt för att inte säga omöjligt att egentligen känna en annan människa. Oavsett hur öppenhjärtligt någon redogör för sina åsikter och preferenser, sin historia och sina rädslor, hur lång tid man än tillbringar med den andre så dras man med misstanken att det mest väsentliga inte förmedlas. Människor klokare än jag har brottats med denna fråga och den är lika komplicerad som banal."

s. 222: Om tankar:

"saker [flyter] ihop och kanske är frånvaron av tankar en del av anledningen. Genom att grubbla över saker fäster vi fast dem i tiden och oss själva. Betrakta en målning. Om du inte tänker på vad det är du ser så kommer du vare sig att komma ihåg målningen eller var och när du såg den."

s. 233: Om Palme:

[Susanne:] "Jag tror det är därför folk hatar Palme. Han valdes för en dröm om gemenskap som inte ens han själv trodde på."

s. 256: Om livet:

"Varför ska man leva? I slutändan handlar det bara om huruvida man finner alternativet attraktivt eller inte. Kanske något annat också. Jag sa: 'Om det finns en pil i skolen. Så följer man den. Bara för att den finns där.'"

s. 264: Om att skriva fullkomligt (och Beckett):

"Jag kommer inte *dit* längre och kanske är det lika så gott. Lyckades jag verkligen skildra allting fullkomligt så skulle jag inte ha något behov av att skriva fler berättelser, och vad skulle jag göra då? I brist på alternativ måste jag likt Beckett fortsätta att misslyckas och misslyckas bättre."

s. 266: Om liklukt: "jordgubbsglass blandad med avföring"

s. 267: Hantera 'monstret' genom att skriva berättelser.

s. 274: Bokens sista mening:

"Det var vårlängtan efter gemenskap som bar fram Olof Palme och det var också den som dödade honom."

Bella says

Not as disastrous as I first thought it would be. The writing isn't bad, but doesn't *amount* to anything, which is ultimately what drags the grade down. Moreover, just like *Himmelstrand*, the book raises several questions as to what 'the other place' is and the mechanics of it, but never bothers to address any of them, which I personally found more frustrating than anything.

Hanna Bylund says

En väldigt annorlunda bok. Den är inte läskig, inte rolig, inte tråkig, inte sorglig... bara konstig. Alla Ajvides böcker är fyllda av en mystik och beskrivningar som får mig att fundera på om han är påtänd konstant när han skriver. Sant eller inte så får han mig att tvivla på vad som är fiction och vad som är sanning - han får ju de mest märkliga saker att inte låta helt orimligt - och det gör mig frustrerad och förbryllad. Vad vet vi om den andra sidan egentligen?...

Hur som helst så är det här inte en genre likt någon annan, handlingen går inte att jämför med något annat jag läst. Min betygsättning blir därför helt beroende av, och utifrån, hans andra böcker som jag har läst. Och de här var en av de som inte höll mig lika mycket på spänn som de andra.

Elin says

Jag förstår inte vad som hände här.
Det var som att vada genom flubber.

Vanligtvis tycker jag om Ajvides böcker! Himmelstrand var lite extra knepig men jag tyckte ändå den var ok. Men av någon anledning fastnar jag inte i denna historian, jag glider ur meningarna som om de vore insmorda med vaselin.

Kanske jag är lite off just nu bara, kanske
det är mina smärtlindrande som gör mig lite dimmig.

Men just nu lämnar jag denna bok med flubber och vaselin bakom mig.

Maria says

Omg about time can't wait.

Jonas Toftefors says

Här hittar John hem! Himmelstrand tyckte jag kändes mest konstig, men som en prequel till Himmelstrand fungerar den här utmärkt. Beskrivningarna av 80-talet känns igen, de är stundtals kirurgiskt precisa. Jag lyssnade på den som ljudbok där han själv läser sin bok. Han har en väldigt behaglig röst som behåller samma ton rakt igenom, oavsett glädje, svärta eller skräck.

Jag kommer definitivt att tveka innan jag går i Brunkbergstunneln nästa gång...
Jag hoppas på mer i samma stil, ett så otroligt vardagligt Sverige ur en lätt dystopisk synvinkel som skärs av övernaturligheter som egentligen inte hör hemma i denna vardaglighet men som med Lindqvists ord plötsligt passar in perfekt.

Valentina says

Quando ho concluso *Musica dalla spiaggia del paradiso* speravo che qualcosa bollisse ancora in pentola, erano troppi gli spunti che Lindqvist aveva lasciato senza spiegazione, c'era qualcos'altro che doveva ancora arrivare ma sarebbe stato impossibile riuscire ad immaginare ciò che l'autore ha creato con questo romanzo.

L'altro posto è una biografia, l'autore ci racconta la sua vita da mago prima di prendere in mano una penna per scrivere il suo primo racconto horror. Ma è di Lindqvist che stiamo parlando quindi quello che troveremo tra le pagine non è il semplice racconto di come è diventato uno scrittore, realtà ed immaginazione si mischiano, ma è quasi impossibile riuscire a distinguere il confine tra reale e immaginario perché tutto potrebbe essere accaduto davvero.

Tutto nasce e finisce con la morte di Olof Palme, primo ministro della Svezia assassinato durante il suo secondo mandato (evento realmente accaduto), Jhon in questa storia da la sua versione dell'assassino, perché lui lo ha visto, ma sa che non è semplice spiegarlo, perché non è una persona che si deve indicare, ma un sentimento, tanti sentimenti: individualismo e solitudine, senso di sconfitta, un futuro incerto e pesante.

Il libro è godibilissimo anche senza aver letto *Musica dalla spiaggia del paradiso*, il luogo è lo stesso, gli eventi diversi e quasi completamente scollegati. Probabilmente leggere *L'altro posto* prima permette al lettore di non perdersi... non so se però è un bene o un male. Ho amato perdersi tra quelle pagine.

Una cosa comunque si rivela sempre la più importante con i libri di Lindqvist, bisogna leggerle preparandosi a mettere in dubbio tutto, la propria realtà esterna e interna, riuscendo così a cogliere l'altrove.

Questa recensione a caldo non so quanto risulterà comprensibile, in ogni caso ora mi prenderò un po' di tempo e cercherò di organizzare una video recensione che risulti più comprensibile

Jens Burman says

En djupt obehaglig tripp. Aldrig tidigare har vi fått följa med så djupt in i John Ajvide Lindqvists mörka sinnevärld. Med en extra dimension att höra John läsa upp den i ljudboksversionen.

Sebastian Christopher says

Jag läste *Himmelstrand* för fyra år sedan (innan Goodreads) och minns egentligen bara en sak: jag gillade den inte. Johns böcker har varit fullträff efter fullträff för mig, men vid *Himmelstrand* tog det slut, vilket ledde till ett uppehåll i läsandet av hans böcker.

Rörelsen har stått i hyllan (signerad och allt!) ett bra tag nu, men det var inte förrän jag såg att ljudboken fanns hos bibblan som jag valde att ge den ett försök. Och jag måste säga att det blev rätt bra, ändå. Ingen fullträff, men ingen katastrof. Jag har lite svårt att få grepp om den övergripande historien, men kanske det hänger ihop med att jag minns rätt lite från *Himmelstrand* och inte läst den sista boken, *X – Den sista platsen*, än.

Jag förstår inte riktigt varför John väljer att låta huvudrollen ha samma namn som honom, och att dennes liv är så mycket taget från Johns eget. Vad är egentligen syftet med det? Måste väl ändå bara skapa onödig

förvirring hos läsare i allmänhet, kanske särskilt de som inte är fullt inlästa på Johns böcker.

Marianne says

4.5★s

“... spent some time staring at myself in the mirror. After all, there was an alternative way to explain everything that was happening to me, and I searched for something in my eyes, a sign that I was losing my mind. But what does such a sign look like, and can it even be spotted by a person who is losing the plot?”

I Always Find You is the second book in the *Locations* trilogy by Swedish author, John Ajvide Lindqvist. It is flawlessly translated from the original Swedish by Marlaine Delargy. As a young man, John moves out of his mother's place to a cramped hovel in the courtyard at Luntmakargatan 14 in Stockholm, intending to earn a living as a magician. It's a block built against the Brunkeberg tunnel and his accommodation has no bathroom, so he has to use the shower room attached to the block's laundry.

But there is something strange going on in the block of apartments: he's getting bizarre phone calls asking for a Sigge; his record player skips strangely; the residents seem secretive; and the shower room is oddly both repulsive and attracting at the same time. Walking through the tunnel adjacent to the shower room also produces an unsettling feeling. The crack in the shower room ceiling begins to ooze a black substance that instantly reminds John of an incident in his past, and things start to get really weird.

Is this a semi-autobiographical story? Or is it a novel about a writer who happens to have the same name as the author, and happens to have aspired to be a magician as a young man, and writes a narrative about a twelve-year-old boy's encounter with an abused child in a forest? It doesn't really matter because, either way, it's an engrossing tale.

Lindqvist definitely captures the mid-eighties well, embedding certain songs and artists into the story, as well as referring to political events and fashions and social trends. Lindqvist has been described as Sweden's answer to Stephen King, and that descriptor is certainly apt, although he might be a little bleaker than King to begin with. There's a bit of violence and sex, and expletives are freely used, but are appropriate to the context. Like King, Lindqvist manages a near-perfect blend of moving and macabre. Fans of horror will appreciate this excellent Swedish contribution to the genre.

Tez says

WARNINGS: Child neglect, police brutality towards children, antisemitism, skinhead assaulting a black man, suicide, assassination.

There may be more, but these are just the ones I remember right now.
